

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۲۷)

فقط « افراد سنگین وزن » لایق « بهشت » هستند.

مردم در « دنیا » معمولاً دنبال « سبکی » هستند و از « چاقی و سنگینی » گریزانند. مثلاً: مسافر لاغر و سبک را به افراد چاق و سنگین، خواب سبک را به خواب سنگین، وسائل سبک را به وسائل سنگین و بدنه سبک هواپیماها و موشکها و پهپادها را به بدنه سنگین ترجیح می‌دهند و پزشکان چاقی و « وزن زیاد » را نوعی « بیماری » و « عامل بیماری‌های » دیگر می‌دانند.

حال آنکه انسان در « آخرت » هر قدر « سنگین تر » باشد « رستگار تر » و « بهشتی تر » خواهد بود.

چرا؟ زیرا اولاً: « ترازوی قیامت » (مثل ترازوهای وزن کشی)، فقط « یک کفه » دارد.

ثانیاً: در قیامت « فقط حق وزن دارد »:

وَالْوِزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ... (أعراف/۸)

لذا وقتی « گفتار، رفتار، أخلاق و مواضع » هر فرد در موقعیتهای مختلف زندگی دنیویش را روی ترازوی قیامت می‌گذارند، اگر آنها به « حق و مجاز » باشند و کفه ترازوی قیامتی او « سنگین » شود، صاحبش را به « ستاد اسکان بهشت » حواله و « سوق » می‌دهند تا « بهترین پذیرائی » برایش انجام شود:

... **فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ** (أعراف/۸) (مؤمنون/۱۰۲)

پس هر « مرد و زنی » که « ترازوی قیامتی » او « سنگین » باشد، زندگی « رضایت‌مندانهای » دارد:

فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ (۶) فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ (حاقه/۷)

اما اگر « گفتار، رفتار، سکوت، پوشش، خنده، شوخی و واکنش‌های » انسان در دنیا با والدینش و همسرش و فرزندان و اطرافیانش (دوست یا دشمن) طبق موازین « حق و آیات الهی نباشند » و « خلاف عقل و شرع » و « سبک » باشند، او « ظالم و لایق مجازات » است و به سمت « جهنم »، « سوق » داده می‌شود:

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ (أعراف/۹)

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ... فِي جَهَنَّمَ خَالِدُونَ (مؤمنون/۱۰۳)

پس « مؤمنین صالح » باید مراقب باشند که « وزن کم نکنند » تا در آغوش مادری آتشین قرار نگیرند:

وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ (۸) فَأُمُّهُ هَاوِيَةٌ (۹) نَارٌ حَامِيَةٌ (حاقه/۱۱)